

fælles og bliver fælles og vedbliver at være en Enhed. Vi have en Ret til at forlange, at der skal føres et særskilt Bogholderi, som er nødvendigt, da vi have særlige Interesser, der særligt skulle varetages, men hvorledes dette udføres, kunne vi ikke blande os ind i, da det er en reen administrativ Sag, hvorover vi ingen Raadighed have. Den hele Ordning, som i administrativ Henseende blev indført ved Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, er ikke, med Hensyn til det Finantfelle, blevet forandret ved Forsatningsloven af 2den Octbr. 1855. Loven af 2den Octbr. 1855 har blot fastsat, hvilke de særlige Interesser ere, og hvorledes de her skulle behandles; men de fælles Interesser ophøre derfor ikke i en vis Forstand ogsaa at være særlige, og derfor forekommer det mig, at Forholdet med Hensyn til Kassesystemet ikke er blevet forandret siden 28de Januar 1852. Dette er min Anskuelse af Tingene, og den stemmer med det Forslag, som det ene Mindretal har fremsat, og som jeg derfor vil holde mig til. I den Berlingske Tidendes Morgenblad for igaar stod der en Trykfeil, idet det hed i Avisen, at vi igaar, blandt andet, skulde behandle en Lov om Kongerigets særlige Kassebeholdning; men det er jo en Lov om Kongerigets Kassebeholdning, vi skulle have for. Det er imidlertid en meget betydningsfuld Trykfeil, idet vi her bestandig føre Tale om den særlige Kassebeholdning, skjøndt det kun er den særlige Kassebeholdning og om hvorledes vi skulle sikke os dens Udbytte, Sagen angaaer. Dette er imidlertid en Fordring, som kan afgjøres som en reen RegnskabsSag, men idet vi komme med den, som vi ere berettigede til, saa ere vi ogsaa komne paa Tale om den særlige Kassebeholdning. Det er nu en fælles Fordeel for hele Staten, at der kun er eet Kassesystem; alle Indtægter, hvad enten de ere fælles eller særlige, indflyde i en og samme Kasse, ligesom ogsaa alle Udgifter, hvad enten de ere fælles eller særlige, hvad enten de vedrøre den ene eller den anden Landsdeel, afholdes af den ene Kasse. Saadan har Tilstanden factisk været siden 1852, og hvormeget Mange endog kunne ønske den forandret — thi Mange kunde maaskee ønske den forandret — saa er dog

Saameget vist, at dette System er til Fordeel for hele Staten. Det er til Fordeel for hele Staten, at Pengene kunne gøres frugtbringende paa engang, det er til Fordeel for hele Staten, at man kan tage Pengene, hvor de ere, at man ikke behøver at holde større særlige Kassebeholdninger, og det er en Fordeel, at man ikke behøver at flytte Pengene fra det ene Sted til det andet, det er en Fordeel, at der ikke behøves særlige Opbevarelses- og særlige Regnskabsbetjente, at der ikke behøves det meget complicerede dobbelte, tredobbelte, ja maaskee syvdobbelte Bogholderi over det Hele, medens man nu kun har eet. Al den Fordeel, som kan indkomme i Rente af den særlige Kassebeholdning, vil mange Gange blive opoffret ved et saadant særligt Bogholderi. (Ord føreren: Nei!) Ja derom kunne Meningerne være forskjellige. Jeg kan derfor ikke skjønne, at der vil opstaa nogen Fordeel ved at gøre en Forandring i dette Forhold, og jeg troer heller ikke, at vi have Ret til denne Forandring; og Saameget er vist, at Sagen ikke ensidigt kan afgjøres af os, da den tillige angaaer samtlige de andre Landsdeles Interesser. De andre Landsdele have ogsaa Interesse i, at Kassesystemet bliver opretholdt i sin nuværende Tilstand. Det er dernæst heller ikke nogen særlig Fordeel for os, at en saadan Forandring foregaaer, og jeg maa derved bede de Herrer at see hen til Rigsraadets Sammensætning (Ord føreren: Nei!). Jo, jeg troer, at det hører med til Sagen, og jeg skal derfor tillade mig at berøre det. Først vil jeg imidlertid til Oplysning forudsikke et Exempel; lad os forudsætte, at en Krigsminister, en Marineminister og en fælles Indenrigsminister sad i et fælles Statsraad og forhandlede om Budgettet, enhver af disse kunde da for sig have visse Udgifter, som han særlig onskede gjorde det kommende Aar. Naar nu alle de af disse tre Ministre attraaede Udgifter ikke kunde afholdes, da Indtægterne ikke strakte dertil, saa vilde hver Minister vistnok naturligen søge at faae sit Krav fortrinnsviis fyldestgjort, ved at søge at godtgjøre, at hans Udgifter fremfor de Andres vare nødvendige. Krigsministeren vilde saaledes holde paa, at hans vare de vigtigste, medens han ikke brød